

Arrest

nr. 178 364 van 24 november 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 juni 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 augustus 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een beslissing van 30 juni 2016 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag die verzoekster had ingediend om machtiging tot verblijf om medische redenen, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.03.2016 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor K.N.. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 27.06.2016 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst, Oekraïne.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.2. Op dezelfde dag neemt dezelfde gemachtigde in hoofde van de verzoekster een beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Mevrouw,

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in het eerste middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt, op de volgende gronden:

“2.1.3.

Dat met betrekking tot de nood aan mantelzorg in hoofde van verzoekster, de arts-adviseur erkent dat verzoekster ‘een zekere’ mantelzorg behoeft.

Het hoeft geen betoog dat verzoekster, gelet op haar medische problematiek en gezegende leeftijd van bijna 79 jaar oud, uiteraard niet meer alleen kan instaan voor haar dagelijks onderhoud en zij mantelzorg behoeft, zoals ook bevestigd wordt in het standaard medisch getuigschrift (stuk 2 aanvraag 9ter).

Desbetreffende heeft verzoekster in haar aanvraag conform 9ter Vw. van 4 maart 2016 uitdrukkelijk uiteengezet dat zij in Oekraïne geen familieleden meer heeft, nu haar enige zoon op 29 november 2013 overleden is.

De enige familieleden die verzoekster nog heeft, zijn haar twee dochters die beiden in België woonachtig zijn. Verzoekster woont thans ook in bij haar Belgische dochter, Mevrouw Z.P. (stukken 4 en 5 aanvraag 9ter), die de volledige zorg voor verzoekster op zich neemt.

Waar de arts-adviseur stelt dat verzoekster inderdaad een zekere vorm van mantelzorg behoeft, laat zij de opmerkingen van verzoekster geheel terzijde en stelt zonder meer dat het erg onwaarschijnlijk zou zijn dat verzoekster in Oekraïne – het land waar zij meer dan 65 jaar verbleef – geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Dat een dergelijke opmerking opnieuw aantoonst dat de arts-adviseur geen enkele rekening heeft gehouden met de opmerkingen van verzoekster, noch wordt er enige motivering gegeven waarom hiermee geen rekening werd gehouden.

Bovendien kan er geenszins worden vanuit gegaan dat verzoekster – die reeds uiteen heeft gezet dat haar enige zoon overleden is en zij enkel nog 2 dochters in België heeft – nog vrienden of kennissen zou hebben in Oekraïne.

Verzoekster wordt immers in oktober a.s. 79 jaar oud, zodat ervan uit kan worden gegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot een dergelijke leeftijdscategorie behoren. Indien er effectief nog vrienden en kennissen in leven zouden zijn, kan ervan uit worden gegaan dat deze inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en geenszins kunnen instaan voor de opvang van verzoekster!

Overigens kan er geenszins vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende dame van rond de 80 jaar op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud!

Dat een loutere verwijzing naar de aanwezigheid van familie, vrienden of kennissen in het herkomstland onvoldoende is. Dat de overweging dat verzoekers hulp van hun familie zouden krijgen onvoldoende is als motivering (RVV nr. 96.043, 29 januari 2013).

Door te verwijzen naar de familieleden die de betrokkene heeft in het herkomstland zonder te onderzoeken wat hun financiële situatie is en of ze bereid zijn betrokkene te steunen, toont de Dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat ze rekening hield met de individuele toegang tot zorg (RVV nr. 73.792, 23 januari 2012).

Dat tenslotte ook de nood aan mantelzorg deel uitmaakt van een behandeling en de arts-adviseur ook moet ingaan op de noodzaak aan mantelzorg en de weigeringsbeslissing ook op dit vlak moet motiveren (RVV nr. 79.020, 12 april 2012; RVV nr. 26 november 2013, nr. 114.457).

De arts-adviseur is van mening dat mantelzorg noodzakelijk is, maar heeft niet nagegaan of deze mantelzorg ook effectief aanwezig is (RVV nr. 57.077, 28 februari 2011).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, zodat deze dient vernietigd te worden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert hierop als volgt:

“Verweerder benadrukt dat verzoekende partij niet ernstig kan voorhouden dat het advies van de arts-adviseur niet zou kunnen worden gerijmd met de inhoud van de door haar voorgelegde attesten aangezien de nood aan mantelzorg ook door de arts-adviseur in zijn verslag werd erkend.

Voorts onderstreept verweerder dat de arts-deskundige in het advies dd. 27.06.2016 niet kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat het erg onwaarschijnlijk is dat de verzoekende partij in Oekraïne - het land van herkomst waar zij overigens meer dan 65 jaar verbleven zou hebben - geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar.

Het gegeven dat de dochters van verzoekende partij in België woonachtig zijn, doet geen afbreuk aan de gedegen vaststellingen van de arts-adviseur.

Ter zake merkt verweerder nog op dat verzoekende partij zich niet kan beperken tot de blote bewering dat haar Belgische dochter, mevr. Z. P. de volledige zorg voor verzoekende partij op zich zou nemen. De loutere vaststelling dat zij bij haar dochter inwoont bewijst niet automatisch dat geen andere vorm van zorgverstrekking (en in het bijzonder mantelzorg) mogelijk is in Oekraïne, door kennissen, vrienden..., zoals aangehaald door de arts-adviseur.

Verzoekende partij gaat hier zelfs niet op in. Zij beperkt zich ertoe te stellen dat er geen familie in Oekraïne woont, maar betwist nergens dat zij vrienden of kennissen in Oekraïne heeft, die ook voor de nodige hulp kunnen instaan.”

2.1.3. De bestreden beslissing is volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 30 juni 2016, waarin, onder “Analyse van dit medisch dossier” het volgende wordt gesteld:

“Uit een studie van de ter staving van de aanvraag voorgelegde medische getuigschriften/verslagen blijkt dat deze 78-jarige dame medische zorgen krijgt in het kader van de sequellen van een cerebrovasculair accident waarvoor met succes en trombolysie werd toegepast. Goede recuperatie maar nog wat parese rechter been.

Zij moet neurologisch verder behandeld/opgevolgd worden.

[...]”

Verder wordt, wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden in Oekraïne betreft onder meer gesteld dat verzoekster “een zekere mantelzorg” nodig zal hebben.

Deze noodzakelijke mantelzorg wordt niet besproken onder het kopje “V. Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst”. De enige motivering die kan worden betrokken op de mantelzorg is terug te vinden onder het kopje “VI. Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst”. Meer bepaald staat daar te lezen: “Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Oekraïne –het land waar zij overigens meer dan 65 jaar verbleven zou hebben- geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.”

Zoals dat ook in het verzoekschrift wordt betoogd, kan niet worden voorbijgegaan aan de specifieke situatie van verzoekster: het gaat om een 78-jarige dame, van wie niet wordt betwist dat haar zoon is overleden en haar dochters in België verblijven. Zij steunt op de dochter bij wie zij verblijft voor de noodzakelijke mantelzorg. In haar aanvraag had zij erop gewezen dat zij in Oekraïne volledig alleenstaand is sedert het overlijden van haar zoon. De ambtenaar-geneesheer heeft daarop geantwoord dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekster in haar land van herkomst geen familie meer zou hebben, maar in het licht van haar specifieke situatie en hetgeen zij had gesteld in haar aanvraag, en de vaststaande nood aan mantelzorg kan dit motief op zich niet volstaan. Gelet op verzoeksters gevorderde leeftijd kan zij ook worden gevolgd waar zij aangeeft dat ervan kan worden uitgegaan dat ook haar eventuele vrienden- en kennissenkring tot deze leeftijdscategorie behoren, dat zij inmiddels zelf ook mantelzorg behoeven en dus niet kunnen instaan voor de opvang van verzoekster. Een en ander klemt des te meer nu de nood aan mantelzorg geen tijdelijk gegeven is, doch zal toenemen al naargelang de leeftijd van verzoekster. In die zin kan er niet zonder meer vanuit worden gegaan dat vrienden of kennissen bereid zouden zijn om een hulpbehoevende bejaarde dame op te vangen en te ondersteunen in haar dagdagelijks onderhoud. De motieven met betrekking tot de beoordeling van de beschikbaarheid van de noodzakelijke mantelzorg moet derhalve als kennelijk onredelijk worden aangemerkt.

2.1.4. Een schending van de materiële motiveringsplicht is aangetoond. Het eerste middel is in de besproken mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.2.2. Blijkens de gegevens van het dossier heeft de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om haar bevoegdheid tot het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts uit te putten nadat werd beschikt op de door verzoekster ingediende aanvraag tot medische regularisatie. Op die manier heeft zij zich geconformeerd aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat oplegt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, de minister of zijn gemachtigde onder meer rekening houdt met de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Door aldus te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn

voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Gelet op het feit dat uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat dit in de besproken mate gegrond is en dat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd, moeten derhalve ook het daaropvolgende bevel om het grondgebied te verlaten worden vernietigd, zonder dat verder moet worden ingegaan op het middel en het verweer in de nota.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van 30 juni 2016 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en de beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, worden vernietigd.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS